

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Čakovcu
Ruđera Boškovića 18
40000 Čakovec

Poslovni broj: P-392/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji toga suda Valentini Varga Gombar, a na prijedlog sudskog savjetnika istog suda Emanuela Melnjaka, u pravnoj stvari tužiteljice Ane Tota, OIB 60525616619, Radnička Ulica 2 A, 40000 Pribislavec zastupane po punomoćniku Josipu Pintariću, odvjetniku u Čakovcu, protiv tuženika OTP banka d.d., OIB 52508873833, Ulica Domovinskog Rata 61, 21000 Split zastupanog po punomoćniku Sanji Vukina, odvjetnici u OD Vukina & partneri d.o.o., radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 28. svibnja 2026., u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 9. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da postoji tražbina tužiteljice Ane Tota, OIB 60525616619, Radnička Ulica 2 A, 40000 Pribislavec prema tuženiku OTP banka d.d., OIB 52508873833, Ulica Domovinskog Rata 61, 21000 Split s osnove naslijeđenih sredstava na tekućem računu pok. Josipa Tota u iznosu od 1.858,27 EUR (tisućuosamstopedesetosa eura i dvadesetsedam centi) zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 6. veljače 2025. pa do isplate.

II. Utvrđuje se da postoji tražbina tuženika OTP banka d.d., OIB 52508873833, Ulica Domovinskog Rata 61, 21000 Split prema tužiteljici Ani Tota, OIB 60525616619, Radnička Ulica 2 A, 40000 Pribislavec s osnove duga po Ugovoru o kreditu br. 231116000092 iza pok. ostavitelja Josipa Tota u visini naslijeđene imovine u iznosu od 1.496,91 EUR (tisućučetristodevedesetšest eura i devedesetjedan cent).

III. Navedene tražbine prebijaju se do visine manjeg iznosa, odnosno do iznosa od 1.496,91 EUR.

IV. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici Ani Tota, OIB 60525616619, Radnička Ulica 2 A, 40000 Pribislavec iznos od 361,36 EUR (tristošezdesetjedan euro i tridesetšest centi), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 6. veljače 2025. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od petnaest (15) dana.

V. Nalaže se tužiteljici Ani Tota, OIB 60525616619, Radnička Ulica 2 A, 40000 Pribislavec isplatiti tuženiku OTP banka d.d., OIB 52508873833, Ulica Domovinskog Rata 61, 21000 Split trošak parničnog postupka u iznosu od 611,00 EUR (šestojedanaest eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja ove presude 9. srpnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od petnaest (15) dana.

VI. Odbija se zahtjev tuženika OTP banka d.d., OIB 52508873833, Ulica Domovinskog Rata 61, 21000 Split za naknadu troškova postupka preko iznosa dosuđenog u toč. V. izreke ove presude, a do zatraženog iznosa od 1.099,54 EUR, te se u cijelosti odbija zahtjev tužiteljice Ane Tota, OIB 60525616619, Radnička Ulica 2 A, 40000 Pribislavec za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju javnog bilježnika Sande Jalšovec posl. br. O-67/25-7 od 5. veljače 2025. naslijedila cjelokupnu pokretnu imovinu iza pok. supruga Josipa Tote, uključujući i neutvrđeni novčani ulog na računu kod OTP banke d.d. Nadalje navodi da je nakon ostavinske rasprave zatražila isplatu sredstava u poslovnici banke u Čakovcu, no banka je odbila zahtjev uz obrazloženje da pokojni ima kreditni dug koji bi se namirio iz tih sredstava. Smatra da je takvo postupanje nezakonito jer je kredit bio osiguran ugovorom o grupnom osiguranju života kod Groupama osiguranja d.d., pri čemu je korisnik osiguranja upravo banka, pa je ista trebala aktivirati osiguranje radi naplate duga, a ne teret prebacivati na nasljednicu i uskraćivati joj isplatu naslijeđene imovine. Navodi da je banka kasnije ponovno odbila zahtjev, pozivajući se na odgovornost nasljednika i na navodne razloge odbijanja isplate od strane osiguratelja zbog zdravstvenih okolnosti pokojnika, što osporava kao neosnovano, tvrdeći da je osiguranje bilo uredno ugovoreno i plaćeno te da teret dokazivanja isključenja pokrića leži na osiguratelju. Ističe da banka kao korisnik osiguranja nije smjela jednostrano uskratiti naplatu iz osiguranja niti zadržavati sredstva iz ostavine, jer ona po pravomoćnom rješenju pripadaju njoj kao nasljednici, te da se time nezakonito onemogućava ostvarenje njezina nasljednog prava. Konačno, navodi da je utvrđeno stanje računa pokojnika 1.858,27 EUR-a, koje potražuje zajedno sa zakonskim zateznim kamatom od 6. veljače 2025., te predlaže sudu da naloži banci isplatu tog iznosa uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbeni zahtjev u cijelosti. Navodi da je pok. Josip Tot s njime sklopio Ugovor o kreditu br. 231116000092 te da je uz kredit sklopljen Ugovor o grupnom osiguranju života kod Groupama osiguranja d.d. Ističe da tužiteljica kao zakonska nasljednica, sukladno čl. 139. st. 3. Zakona o nasljeđivanju (NN 48/03, 163/03, 35/05, 127/13, 33/15, 14/19; dalje u tekstu: ZN) te relevantnim općim uvjetima poslovanja banke, odgovara za dugove ostavitelja do visine vrijednosti naslijeđene

imovine. Navodi da na računu ostavitelja postoji određeni iznos novčanih sredstava, ali da istovremeno postoji i dug po kreditu u iznosu od 1.496,91 EUR. Budući da je osiguratelj dopisom od 17. veljače 2025. odbio isplatu osigurnine zbog prešućenih bolesti osiguranika (infarkt miokarda iz 2012. i 2017.), tuženik smatra da dug po kreditu pada na teret nasljednice do visine naslijeđene imovine zbog čega ističe prigovor radi prebijanja, tražeći da se tražbina tužiteljice i tražbina banke međusobno prebijaju do visine duga. Tuženik ističe da nije ovlašten ulaziti u ocjenu osiguratelja Groupama osiguranja d.d. o odbijanju isplate osigurnine, te smatra da je pitanje osiguranja irelevantno za ovaj spor, budući da je ključno postojanje međusobnih dospjelih tražbina između stranaka. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti i naloži tužiteljici naknadu parničnog troška zajedno sa zakonskim zateznom kamatom.

3. Tužiteljica u svom podnesku od 20. veljače 2026. navodi da je odlučna činjenica u sporu postojanje ugovora o grupnom osiguranju života na koji je pok. Josip Tota pristupio prilikom sklapanja ugovora o kreditu, pri čemu je kao korisnik osiguranja određena upravo tuženik, te da iz pristupnice proizlazi kako je osigurani iznos bio 3.000,00 EUR ili drugi primjenjivi iznos na dan nastupa osiguranog slučaja, uz pokriće smrti iz bilo kojeg uzroka. Ističe da je osiguranik uredno uplatio premiju 16. studenog 2023. te da je ugovor stupio na snagu, pa smatra da je primarni izvor namirenja kreditne obveze upravo osiguranje, a ne ostavina ili imovina nasljednice, zbog čega tuženik nema pravo potraživati isplatu iz naslijeđenih sredstava. Navodi da se tuženik pogrešno poziva na odredbe svojih općih uvjeta jer one uređuju prijenos prava i obveza iz transakcijskog računa, a ne isključuju posebni režim kredita osiguranog policom životnog osiguranja. Tužiteljica tvrdi da je tuženik, kao korisnik osiguranja, bio dužan poduzeti sve radnje radi naplate osigurnine od osiguratelja, uključujući aktivno vođenje postupka i korištenje pravnih sredstava u slučaju odbijanja isplate, te da je umjesto toga nezakonito prenio teret naplate na nasljednicu i posegnuo za sredstvima ostavine. Nadalje ističe da je tuženik propustio obavijestiti je o postupku prema osiguratelju i o odbijanju isplate, čime joj je onemogućio sudjelovanje i zaštitu prava, te da je bio dužan postupati transparentno i savjesno, pa i eventualno zajednički s njom pokrenuti postupak protiv osiguratelja. Poziva se na sudsku praksu Vrhovnog suda RH kojom se potvrđuje da korisnik osiguranja stječe samostalan zahtjev prema osiguratelju, te zaključuje da tuženik nije imao osnovu za prijeboj jer ne postoji dospjelo potraživanje prema tužiteljici. Konačno, osporava prigovor radi prebijanja kao neosnovan i smatra da je tuženik dužan isplatiti tužiteljici cjelokupan naslijeđeni iznos bez ikakvih umanjenja.

4. Tuženik u podnesku od 19. ožujka 2026. navodi da je dodatnom provjerom utvrđeno kako stanje na računu pokojnog Josipa Tote iznosi 1.858,27 EUR te da u tom dijelu više ne osporava visinu tužiteljicine tražbine. Ostaje kod istaknutog prigovora radi prebijanja vlastite tražbine u iznosu od 1.496,91 EUR te, ako tužiteljica ne osporava tu visinu, odustaje od prijedloga za financijsko-knjigovodstveno vještačenje kao suvišnog dokaza.

5. Tužiteljica u podnesku od 16. travnja 2026. navodi da prima na znanje kako tuženik ne osporava visinu njezine tražbine od 1.858,27 EUR, ali u cijelosti osporava osnovanost prigovora radi prebijanja u iznosu od 1.496,91 EUR, ističući da je taj prigovor neosnovan jer je banka upravo radi osiguranja naplate kredita sklopila ugovor

o grupnom osiguranju života u kojem je ona određena kao korisnik, pa se eventualna potraživanja moraju ostvarivati prema osiguratelju, a ne prema nasljednici. Navodi da se tražbine ne mogu prebijati te da tuženik, ako smatra da postoji dug, to treba rješavati s osiguravajućim društvom, dok ona kao nasljednica ima pravo na isplatu cjelokupnog iznosa s računa pokojnika temeljem pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju, koje tuženik neopravdano ne poštuje, zbog čega predlaže da sud u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev.

6. Nakon provedenog dokaznog postupka, ocjenjujući svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj međusobnoj povezanosti, sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/2019, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje u tekstu: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan, kao i prigovor radi prebijanja.

7. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za isplatom iznosa od 1.858,27 EUR sa pripadajućim zateznim kamata s osnove nasljeđenih sredstava na tekućem računu pok. Josipa Tota koje tuženik odbija isplatiti te istaknuti prigovor radi prebijanja s osnove duga po kreditu iza pok. Josipa Tota.

8. Između stranaka nije sporno da je pokojni Josip Tot bio korisnik kredita odobrenog od strane tuženika, da je uz predmetni kredit zaključeno grupno životno osiguranje kod Groupama osiguranja d.d., da je korisnik toga osiguranja bio upravo tuženik kao vjerovnik iz ugovora o kreditu, a osigurana svota iznosila je 3.000,00 EUR. Također nije sporno da je nakon smrti korisnika kredita tuženik prijavio nastup osiguranog slučaja osiguratelju te da je osiguratelj odbio isplatu osigurnine pozivajući se na ugovorno isključenje odgovornosti. Nije sporno ni da je tužiteljica pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju proglašena jedinom nasljednicom ostavitelja te da je naslijedila predmetna sredstva na računu, kao i da je stanje na računu pok. Josipa Tote iznosilo 1.858,27 EUR, da tuženik taj iznos nije isplatio tužiteljici nakon pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju te da je iza pok. Josipa Tote ostao nepodmiren dug po kreditu u iznosu od 1.496,91 EUR.

9. U ovom parničnom postupku izdvaja se nekoliko ključnih spornih pitanja koja se prvenstveno odnose na zakonitost jednostranog izvansudskog postupanja banke, osnovanost sudskog prijeboja te pravnu narav i učinke ugovora o grupnom osiguranju života. Kao prvo, sporno je da li banka imala osnovu (temelj) zadržati i blokirati novčana sredstva na računu pokojnika te samovoljno uskratiti njihovu isplatu tužiteljici pozivajući se na svoju tražbinu, usprkos pravomoćnom rješenju o nasljeđivanju. S tim u vezi, sporno je i pitanje osnovanosti procesnog prigovora radi prebijanja koji je banka istaknula u parnici, odnosno jesu li se kumulativno ispunile sve zakonske pretpostavke za sudski prijeboj uzajamnih tražbina. Nadalje, kao prethodno pitanje koji utječe na ishod spora, pojavilo se utvrđivanje osnovanosti odluke osiguravajućeg društva Groupama osiguranje d.d. o odbijanju isplate osigurane svote zbog prešućenih bolesti ostavitelja. Naposljetku, među strankama je sporno predstavlja li zaključena polica osiguranja primarni izvor namirenja kredita koji u potpunosti isključuje odgovornost nasljednika za dugove ostavitelja te je li banka, kao ugovaratelj i korisnik tog osiguranja, imala izričitu dužnost povećane pažnje pokrenuti sudski postupak protiv osiguratelja i

iskoristiti sva pravna sredstva radi naplate osigurnine prije nego što je teret duga prevalila na nasljednice.

10. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u zahtjev za isplatom novčanih sredstava od 9. travnja 2025. na listu 6 spisa, zahtjev za žurnom isplatom po pravomoćnom rješenju od 25.3.2025. na listu 7 do 8 spisa, uvid u dopis OTP od 16. listopada 2025. na listu 9 spisa, rješenje o nasljeđivanju na listovima 10 do 11, pristupnicu ugovoru o grupnom osiguranju života na listovima 12 do 15 spisa, potvrde o uplati na listu 16 spisa, uvid u dopis OTP od 18.3.2025. na listu 17 spisa, dopis Groupama osiguranje d.d. na listovima 18 do 19 spisa, u prigovor na očitovanje od 18.3.2025. na listu 20 spisa, uvid u pregled svih obveza klijenata od 2.12.2025. na listu 29 spisa, uvid u opće uvjete poslovanja OTP d.d s fizičkim osobama na listovima 30 do 53 spisa.

11. Sud je u smislu odredbe čl. 292. st. 4. ZPP-a u vezi s čl. 220. st. 2. ZPP-a odbio prijedlog za izvođenje dokaza saslušanjem tužiteljice kao nepotrebno, ocijenivši da je činjenično stanje u odnosu na okolnost radi koje je predloženo njezino saslušanje, odnosno postojanje duga tuženika prema tužiteljici (list 89 spisa), u dovoljnoj mjeri utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

12. Uvidom u dopis OTP banke d.d. od 9. travnja 2025. sud je utvrdio da se istim odbija prigovor i zahtjev tužiteljice za isplatu novčanih sredstava temeljem Rješenja o nasljeđivanju, uz obrazloženje da nasljednici odgovaraju za dugove ostavitelja do visine naslijeđene imovine. Zbog postojećeg dugovanja po kreditu preminulog klijenta, pozitivna sredstva na računima ostaju blokirana sve do potpune naplate potraživanja ili dok nasljednici aneksom ne preuzmu obveze, uz mogućnost da se kredit djelomično podmiri iz salda po računima. U prilogu se dostavlja i očitovanje Groupama osiguranja d.d. koje odbija isplatu osigurane svote jer je uzrok smrti povezan s bolestima koje su postojale prije ugovaranja osiguranja, a nisu bile prijavljene.

13. Iz zahtjeva odvjetnika Josipa Pintarića od 12. ožujka 2025. proizlazi da on, kao punomoćnik tužiteljice, zahtjeva od banke hitnu isplatu novčanih sredstava pok. Josipa Tote koja su joj pripala pravomoćnim Rješenjem o nasljeđivanju. Odvjetnik osporava odluku bankovnih djelatnika da uskrate isplatu i iskoriste ta sredstva za zatvaranje dugovanja po kreditu preminulog, navodeći da je takvo postupanje nezakonito jer banka ne može jednostrano vršiti prijeboj potraživanja prema osobi s kojom nije u pravnom odnosu niti ignorirati sudske odluke. Dodatno ističe da je otplata kredita bila osigurana policom kod Groupama osiguranja d.d., u kojoj je sama banka bila ugovaratelj osiguranja, pa predlaže da se nastalo dugovanje regulira s njima, uz upozorenje da će u slučaju daljnje odgode isplate pokrenuti sudske postupke i prijavu Hrvatskoj narodnoj banci (HNB).

14. Iz potvrde OTP banke d.d. od 16. listopada 2025. proizlazi da banka, nastavno na podneseni zahtjev u ime Ane Tota kao nasljednice pokojnog Josipa Tota, dostavlja traženi podatak prema kojemu stanje na tekućem računu iza pok. ostavitelja iznosi 1.858,27 EUR.

15. Iz rješenja o nasljeđivanju proizlazi da je upravo tužiteljica jedina nasljednica ostavinske imovine pokojnog Josipa Tota te da je između ostalog naslijedila i cjelokupne pokretnine ostavitelja, uključujući i ulog kod OTP banke u tada

neutvrđenom iznosu. Budući da tuženik tijekom postupka nije osporavao sadržaj niti pravomoćnost navedenog rješenja, sud smatra nespornim da tužiteljica ima aktivnu legitimaciju za podnošenje predmetne tužbe.

16. Iz Pristupnice ugovoru o grupnom osiguranju života proizlazi da je Josip Tota 16. studenoga 2023. pristupio osiguranju vezanom uz određeni ugovor o kreditu, pri čemu je OTP banka d.d. navedena kao ugovaratelj i primarni korisnik osiguranja, a Groupama osiguranje d.d. kao osiguratelj. Pokojni Josip Tot bio je samo osiguranik koji je pristupio već postojećem pravnom odnosu dvaju strateških partnera radi odobravanja kredita. Ugovoreno je pokriće za rizik smrti uslijed bilo kojeg uzroka u sklopu „Paketa za umirovljenike“ s osiguranim iznosom od 3.000,00 EUR (ili iznosom primjenjivim na dan osiguranog slučaja), uz trajanje osiguranja do 16. studenoga 2025. Osiguranik je preuzeo obvezu plaćanja mjesečne premije od 17,12 EUR putem trajnog naloga u trajanju od 24 mjeseca. Svojim potpisom pok. Josip Tota je potvrdio da ispunjava uvjete osiguranja kao zdrava osoba sa statusom umirovljenika te je izjavio da su svi ustupljeni podaci o njegovu zdravstvenom stanju istiniti i potpuni, potvrđujući svjesnost da netočni ili nepotpuni podaci mogu rezultirati gubitkom prava iz osiguranja ili raskidom ugovora.

17. Iz potvrda o uplati od 16. studenog 2023. proizlazi da je pok. Josip Tota uplatio premiju osiguranja u iznosu 17,12 EUR.

18. Iz dopisa OTP banke d.d. od 18. ožujka 2025. upućenog odvjetniku Josipu Pintariću proizlazi da banka odbija prigovor od 12. ožujka 2025. i zahtjev za isplatu novčanih sredstava tužiteljici, pozivajući se na propise prema kojima nasljednici prihvaćanjem nasljedstva ujedno preuzimaju i ukupne dugove ostavitelja te za njih odgovaraju do visine naslijeđene imovine. Budući da pok. klijent ima dugovanje po kreditu, pozitivna sredstva na računima ostaju blokirana sve do potpune naplate potraživanja ili do potpisivanja aneksa ugovora kojim bi nasljednici preuzeli obveze, uz napomenu da se kredit može djelomično podmiriti iz salda računa. Vezano za policu osiguranja, banka prilaže očitovanje Groupama osiguranja d.d. koje odbija isplatu jer je uzrok smrti povezan s prešućenim bolestima koje su postojale prije stupanja u osiguranje, što spada pod opća isključenja iz uvjeta poslovanja.

19. Iz dopisa Groupama osiguranja d.d. proizlazi da se odbija zahtjev za isplatu osigurane svote uslijed smrti osiguranika Josipa Tota po polici br. 195-2023-028060. Osiguratelj obrazlaže da je uvidom u dokumentaciju utvrđeno da je uzrok smrti (arrestus cardiorespiratorius) povezan s bolestima koje su postojale u trenutku stupanja u osiguranje (infarkti miokarda iz 2012. i 2017. te angina pectoris), a koje nisu bile prijavljene, iako je osiguranik potpisao izjavu da je zdrav. Takvo prešućivanje medicinskog stanja potpada pod Opća isključenja iz Uvjeta za grupno osiguranje života, prema kojima osiguratelj nema obvezu isplate ako je osigurani slučaj u trenutku sklapanja ugovora već bio ostvaren ili u nastajanju, a o čemu je osiguranik imao saznanja. Naposlijetku, dopis (akt) sadrži i pouku o pravnom lijeku kojom se ukazuje na mogućnost podnošenja pritužbe osiguravajućem društvu pisanim ili elektroničkim putem.

20. Iz dopisa odvjetnika Josipa Pintarića od 30. ožujka 2025. proizlazi da on u ime tužiteljice osporava odluku banke o uskraćivanju isplate novčanih sredstava, ističući

da je neizvršavanje pravomoćnog Rješenja o nasljeđivanju nezakonito te da može predstavljati i kazneno djelo. Napominje da banka svoja eventualna potraživanja prema nasljednici ne smije rješavati samovoljnim uskraćivanjem dodijeljenog novca već isključivo sudskim putem, te obavještava banku da je protiv nje već podnio prijavu Hrvatskoj narodnoj banci (HNB), uz upozorenje na mogućnost obraćanja nadležnom državnom odvjetništvu. Vezano uz policu kod Groupama osiguranja d.d., odvjetnik naglašava da je upravo banka ugovaratelj tog osiguranja, pa je ona, a ne njegova stranka koja s njima nema nikakav pravni odnos bila dužna uložiti prigovor na odbijanje odštetnog zahtjeva, zbog čega ponovno zahtijeva izvršenje isplate u neodgodivom roku.

21. Iz dostavljenog bankovnog izvotka o pregledu obveza po kreditu broj 231116000092 od 2. prosinca 2025. proizlazi da je klijentu bio odobren iznos od 3.000,00 EUR uz ugovorenu kamatnu stopu od 5,99% i mjesečni anuitet od 132,95 EUR. Nadalje je razvidno da ukupne dospjele obveze na računu iznose 1.496,91 EUR, od toga dospjela glavnica 1.419,54 EUR, redovna kamata 42,87 EUR i zatezna kamata 34,50 EUR, dok su svi ostali specificirani troškovi kreditne usluge na stanju od 0,00 EUR.

22. Iz dostavljenih Općih uvjeta poslovanja OTP banke d.d. s fizičkim osobama od kolovoza 2025. proizlazi da isti uređuju prava i obveze banke i klijenata u svim ugovornim i izvanugovornim odnosima vezanim uz bankovne i financijske usluge. Opći uvjeti primjenjuju se zajedno s pojedinačnim ugovorima i posebnim uvjetima poslovanja, pri čemu u slučaju različitih odredbi prednost imaju pojedinačni ugovori i posebni uvjeti. Poslovanje banke temelji se na važećim propisima, zaštiti bankovne tajne i obradi osobnih podataka te uređuje međusobna prava, obveze i odgovornosti ugovornih strana. Također iz istih proizlazi i da u slučaju smrti klijenta sva prava i obveze koje je on imao prema banci temeljem sklopljenog ugovora o transakcijskom računu(!) prelaze na njegova nasljednika, i to u skladu s pravomoćnom odlukom o nasljeđivanju.

23. Odredbom čl. 129. st. 1. i 2. ZN-a propisano je da u času ostaviteljeve smrti nasljednik stječe nasljedno pravo i na njega po sili zakona prelazi ostavina umrle osobe, čime postaje njegovo nasljedstvo, a u istom času nasljednik stječe i ostala prava i obveze vezane za njegovo svojstvo nasljednika. Isto tako, prema odredbi čl. 3. st. 1. ZN-a nasljeđuje se zbog smrti fizičke osobe i u trenutku njezine smrti, dok prema odredbi čl. 5. st. 1. i 2. ZN-a tko je naslijedio neku osobu, njezin je sveopći pravni slijednik, a ostaviteljevom smrću prelazi njegova ostavina na nasljednika, čime postaje njegovo nasljedstvo.

24. Prema odredbi čl. 139. st. 1. ZN-a nasljednik odgovara za ostaviteljeve dugove, dok prema odredbi čl. 139. st. 3. ZN-a nasljednik odgovara za ostaviteljeve dugove do visine vrijednosti naslijeđene imovine, s time da na visinu vrijednosti naslijeđene imovine i vrijednost ostaviteljevih dugova koje je nasljednik već podmirio sud pazi samo na prigovor nasljednika. Pri tome se ukazuje kako nasljednik odgovara i svojom, a ne samo naslijeđenom imovinom, i to do visine vrijednosti naslijeđene imovine.

25. Ostavina umrle osobe po sili zakona prelazi na nasljednike u času smrti, a ne donošenjem rješenja o nasljeđivanju (zbog čega i odgovornost nasljednika za

eventualne ostaviteljeve dugove nastupa trenutkom njegove smrti). Pravomoćno rješenje o nasljeđivanju ne stvara pravo nasljednika, nego ga deklarira. Nasljednik stječe nasljedstvo u trenutku smrti ostavitelja, dok sudska odluka samo potvrđuje to pravo.

26. Posljedično, od trenutka smrti sredstva na računu više ne predstavljaju slobodnu imovinu pokojnika nego dio ostavinske mase. Banka je dužna postupati s tom imovinom u skladu sa zakonom i pravomoćnim sudskim odlukama. Točno je da prema odredbi čl. 139. ZN-a nasljednik odgovara za dugove ostavitelja, no međutim, ta odredba određuje opseg odgovornosti, a ne predstavlja samostalnu pravnu osnovu koja bi vjerovniku davala pravo da samovoljno jednostrano raspolaže ostavinskom imovinom ili da uskrati izvršenje pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju. To znači da vjerovnik, pa tako ni banka, ne može jednostrano odlučiti da će sredstva koja su postala dio ostavinske mase zadržati radi podmirenja svoje tražbine ako za to nema poseban zakonski ili ugovorni temelj. Činjenica da banka ima tražbinu prema ostavitelju ne znači da automatski stječe pravo vlasništva nad novcem koji se nalazi na računu. Drugim riječima, vjerovnik ima pravo zahtijevati ispunjenje tražbine, ali svoje pravo ostvaruje dobrovoljnim ispunjenjem, sporazumom, ili sudskim putem. Pravomoćno rješenje o nasljeđivanju obvezuje sve fizičke i pravne osobe. Njegov učinak nije ograničen samo na nasljednike. Banka kao osoba koja raspolaže ostavinskom imovinom također je dužna postupati u skladu s pravomoćnom sudskom odlukom. Sud smatra da banka nije ovlaštena procjenjivati hoće li izvršiti pravomoćno rješenje ili neće. Ako smatra da ima vlastitu tražbinu prema nasljedniku ili ostavini, ista se ostvaruje odgovarajućim pravnim putem. Neizvršavanje pravomoćnog rješenja ne može biti zamijenjeno internom procedurom banke. U tom dijelu sud ne prihvaća argumentaciju tuženika iz dopisa od 18. ožujka 2025., u kojem se banka poziva na vlastite interne procedure postupanja nakon smrti klijenta. Interni akti banke ne mogu derogirati zakonske odredbe niti ograničiti učinke pravomoćne sudske odluke. Međutim, navedeni zaključak ne znači da tuženik nije imao pravo ostvarivati svoju dospjelu tražbinu prema tužiteljici kao nasljednici. Sud razlikuje pitanje zakonitosti jednostranog uskraćivanja isplate naslijeđenih sredstava od pitanja osnovanosti tražbine koja se ostvaruje u parničnom postupku. Naime, tuženik nije bio ovlašten samostalno izvršiti prijebij niti uskratiti izvršenje pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju pozivajući se na vlastitu tražbinu, ali je bio ovlašten u ovom postupku istaknuti procesni prigovor radi prebijanja o kojem odlučuje sud. Upravo donošenjem ove presude ostvaruje se zakonom predviđena zaštita interesa obiju stranaka, pri čemu sud istodobno osigurava izvršenje pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju i štiti pravo vjerovnika na namirenje njegove dospjele tražbine.

27. Nadalje, ovaj sud je, primjenom odredbe čl. 12. ZPP-a, ovlašten i dužan sam raspraviti osnovanost odbijanja isplate osigurane svote od strane Groupama osiguranja d.d. kao prethodno pitanje o kojemu ovisi odluka u ovom postupku. Pri tome valja naglasiti da sud u ovom postupku ne odlučuje o postojanju obveze osiguratelja niti ova odluka proizvodi pravne učinke prema osiguravajućem društvu. Ocjena osnovanosti odbijanja isplate služi isključivo kao prethodno pitanje o kojemu ovisi odluka o osnovanosti istaknutog prigovora radi prebijanja u ovom postupku. Time se ne prejudicira eventualni ishod zasebnog spora između korisnika osiguranja i osiguratelja. Sud uvažava aktualna pravna shvaćanja prema kojima ugovor o kreditu i ugovor o grupnom osiguranju života, sklopljeni u svrhu osiguranja otplate kredita, ne

predstavljaju potpuno odvojene i neovisne pravne poslove, već se radi o funkcionalno povezanim ugovorima. Iz takve povezanosti ugovora proizlazi dužnost tuženika postupati s povećanom pažnjom kao banke i ugovaratelja osiguranja prema klijentu potrošaču, koja uključuje i obvezu poduzimanja razumnih mjera radi naplate osigurnine prije prevaljivanja duga na nasljednike (pokušaj naplate).

28. Kako je sud vezan dokaznim prijedlozima stranaka u smislu odredbe čl. 7. st. 1. ZPP-a, dok u smislu st. 2. istog članka sud nije ovlašten izvesti dokaze koje stranke nisu predložile, osim ako posumnja da stranke idu za tim da raspolažu zahtjevima kojima ne mogu raspolagati (čl. 3. st. 3. ZPP-a), ako zakonom nije drugačije određeno.

29. Ocjenjujući navedeno prethodno pitanje na temelju dostupnih dokaza u spisu, posebice dopisa Groupama osiguranja d.d. od 17. veljače 2025., ovaj sud je utvrdio da je osiguratelj otklonio svoju obvezu isplate osigurane svote pozivajući se na odredbu čl. 921. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23; dalje u tekstu: ZOO) i odredbu čl. 12. st. 3. toč. 1. Uvjeta osiguranja prema kojima osiguratelj nema obvezu isplate osigurane svote ako je osigurani slučaj u izravnoj uzročnoj vezi s bolestima koje su postojale prije sklapanja ugovora, a koje osiguranik nije prijavio u izjavi o zdravstvenom stanju. Iz navedenog dopisa proizlazi da je uzrok smrti osiguranika (arrestus cardiorespiratorius) u izravnoj vezi s bolestima koje su postojale prije sklapanja ugovora (infarkt miokarda i angina pectoris), a koje osiguranik nije prijavio prilikom davanja zdravstvene izjave. S obzirom na to da je u spisu predložen službeni dopis osiguratelja u kojem su navedeni konkretni razlozi odbijanja isplate, a tužiteljica tijekom postupka nije osporila (osim navoda da je riječ o paketu za umirovljenike, pri čemu je ukoliko su određene zdravstvene okolnosti bile od značaja za zaključenje osiguranja, osiguratelj bio dužan sam provesti odgovarajući zdravstveni pregled ili zatražiti relevantne podatke o zdravstvenom stanju osiguranika te da je premija plaćena) niti predložila ijedan dokaz kojim bi dovela u sumnju činjenične navode na kojima se takva odluka temelji, prvenstveno da pok. Josip Tota nije bolovao od ranijih bolesti, da nije preminuo od tih bolesti, sud prihvaća da u ovom postupku nije dovedena u pitanje osnovanost odbijanja isplate.

30. Za potrebe ovog postupka odlučno je samo da osiguratelj nije isplatio osiguranu svotu, pa kreditna tražbina tuženika nije prestala namirenjem iz osiguranja.

31. Tužiteljica tijekom cijelog postupka ustraje na tvrdnji da je banka bila dužna osporavati odluku osiguratelja i poduzeti sve pravne radnje radi naplate osigurnine te da se tek nakon pravomoćnog okončanja eventualnog spora s osigurateljem moglo raspravljati o postojanju njezine odgovornosti za dug ostavitelja. Međutim takva obveza ne proizlazi iz mjerodavnih zakonskih odredbi.

32. Nesporno je da je se tuženik obratio osiguratelju te pokušao dug po kreditu iza pok. Josipa Tote naplatiti od istog, međutim osiguratelj je odgovorio odbijenicom.

33. Sud prihvaća da je banka, kao korisnik osiguranja, imala pravo i mogla koristiti pravna sredstva protiv odluke osiguratelja, međutim eventualni propust banke da pokrene postupak protiv osiguratelja, odnosno podnese pravni lijek protiv odluke osiguratelja ne može imati za posljedicu prestanak postojeće kreditne obveze

pokojnog dužnika. Zapravo, ne postoji izričita zakonska odredba koja bi banci nametala obvezu da protiv osiguratelja mora pokrenuti sudski postupak ili koristiti sva pravna sredstva prije nego što može zahtijevati isplatu od nasljednika. Dužnost tuženika postupati s povećanom pažnjom kao banke ne može se tumačiti na način da banci nameće obvezu vođenja sudskog postupka protiv osiguratelja kada raspoloživa dokumentacija upućuje na postojanje ugovornih razloga za isključenje odgovornosti osiguratelja.

34. Obzirom na to da se kreditna tražbina tuženika nije mogla namiriti iz osigurane svote zbog razloga navedenih u dopisu osiguratelja, to predmetna kreditna obveza smrću dužnika nije prestala. Činjenica da je kredit bio osiguran policom životnog osiguranja sama po sebi ne dovodi do prestanka kreditne obveze smrću korisnika kredita. Ugovor o osiguranju predstavlja zaseban obveznopravni odnos između ugovaratelja osiguranja, osiguratelja i korisnika osiguranja. Ukoliko osiguratelj odbije isplatu osigurnine, kreditna obveza ne prestaje samom činjenicom postojanja police osiguranja, već i dalje postoji dok ne bude podmirena na jedan od zakonom predviđenih načina.

35. Jedna od odlučnih činjenica u ovom postupku jest postojanje nepodmirene kreditne tražbine tuženika. Iz pregleda obveza klijenta Josipa Tote proizlazi da je na dan podnošenja odgovora na tužbu dug po predmetnom ugovoru o kreditu iznosio 1.496,91 EUR. Tužiteljica tijekom postupka nije osporavala način obračuna niti visinu toga duga, već je isključivo tvrdila da dug ne može biti naplaćen od nje kao nasljednice zbog postojanja ugovora o osiguranju.

36. Naime, kako je već ranije rečeno, nasljednik sukladno odredbi čl. 139. st. 3. ZN-a odgovara za dugove ostavitelja do visine vrijednosti naslijeđene imovine. Budući da je tužiteljica prihvatila nasljedstvo iza pok. Josipa Tote, ona je stupila u njegov pravni položaj u granicama propisanim navedenom zakonskom odredbom te odgovara za njegove dugove do vrijednosti naslijeđene imovine. Slijedom navedenoga, sud je utvrdio da je tuženik imao dospjelu novčanu tražbinu prema tužiteljici kao nasljednici pok. korisnika kredita u iznosu od 1.496,91 EUR.

37. Neosnovani su navodi tužiteljice da je tuženik bio obavezan naplatu dugovanja po kreditu najprije tražiti po polici osiguranja za slučaj smrti radi osiguranja naplate potraživanja iz ugovora o kreditu. Naime, zaključena polica osiguranja je jedno od sredstava osiguranja kredita i bez obzira da li je tuženik mogao upotrijebiti to sredstvo osiguranja, tužiteljica kao nasljednica odgovara za dugove ostavitelja neovisno da li postoji mogućnost da se tuženik naplati iz sredstva osiguranja koje je primio od svog dužnika, prednika tužiteljice. Tuženik ima pravo izbora hoće li i koje sredstvo osiguranja iskoristiti za podmirenje svoje tražbine, osim ako nije drugačije ugovoreno, a što iz stanja spisa ne proizlazi. Kako nasljednik odgovara za dugove ostavitelja temeljem odredbe čl. 139. ZN-a, to što tuženik ima sredstvo osiguranja naplate svoje tražbine ne znači da time prestaje obveza nasljednika za dugove ostavitelja, u konkretnom predmetu dug s osnove kredita koje je prednik tužiteljice sklopio s tuženikom. (ŽS u Splitu posl. br. GŽ-1108/2023-3 od 31. kolovoza 2023., ŽS u u Varaždinu posl. br. GŽ-2245/2016-3 od 17. ožujka 2017.). Takvo pravno shvaćanje ovaj sud prihvaća kao pravilno te ga primjenjuje i u ovom predmetu."

38. Dakle, činjenica da je kredit bio osiguran policom životnog osiguranja ne mijenja pravnu prirodu obveze iz ugovora o kreditu. Osiguranje predstavlja dodatni instrument osiguranja tražbine vjerovnika, a ne način prestanka obveze po samom zakonu. Tek isplatom osigurane svote i namirenjem vjerovnika dolazi do prestanka tražbine u odgovarajućem opsegu. Budući da u konkretnom slučaju do takve isplate nije došlo, kreditna tražbina nije prestala te je ostala sastavni dio ostaviteljevih dugova za koje nasljednik odgovara u granicama propisanim odredbom čl. 139. ZN-a.

39. Upravo je navedena okolnost od odlučnog značaja za ovaj spor. Predmetno osiguranje nije zaključeno radi zaštite nasljednika, već isključivo radi zaštite interesa tuženika kao vjerovnika. Tuženik je, prema Pristupnici, bio jedini ugovaratelj i korisnik osiguranja koji je stjecao neposredno pravo zahtijevati isplatu osigurnine. Samo postojanje takvog ugovora ne dovodi do prestanka kreditne obveze.

40. Prigovor radi prebijanja je procesnopravni prigovor reguliran procesnim pravom (odredbama čl. 338. st. 3., čl. 333. st. 3., čl. 352. st. 2. ZPP-a). Ističući taj prigovor tuženik ne tvrdi da je tužiteljčina tražbina postojala i prestala građanskopravnim izvanprocesnim prijebom, nego ističe postojanje svoje tražbine i zahtijeva od suda da presudom izvrši prijebom uzajamnih tražbina.

41. Zakonski termin prigovor radi prebijanja (čl. 333. st. 3. ZPP-a) i potraživanje istaknuto radi prebijanja (čl. 338. st. 3.) govori o tome da se prigovor ističe u svrhu prebijanja, do kojega tek treba doći odlukom suda. On je u uvjetni, nesamostalni prigovor, ovisan o istaknutom tužbenom zahtjevu jer će sud o njemu odlučiti samo ako meritorno odluči o tužbenom zahtjevu.

42. Kod prigovora radi prebijanja obje tražbine i dalje postoje, prigovor nema konstitutivni značaj, tražbine ne prestaju isticanjem prigovora, nego je prigovor osnova za prebijanje konstitutivnom odlukom suda, no do prebijanja dolazi tek kad odluka o prebijanju postane pravomoćna.

43. Međutim, učinak prebijanja uzajamnih tražbina konstitutivnom odlukom suda nastupa od trenutka kad su se tražbine realno susrele (ex tunc), kad su se ispunile pretpostavke za prestanak tražbina prijebom. Presuda ima retroaktivni učinak analogno učinku građanskopravne izjave o prijebom.

44. Za kompenziranje tražbina potrebno je da su ispunjene pretpostavke u pogledu svojstva tražbina koje se obračunavaju i dopustivosti prijebom, tj. potrebno je postojanje uzajamnosti obiju stranaka (da je svaka stranka istovremeno i vjerovnik i dužnik), da između njih postoji istovrsno potraživanje (uglavnom novčano potraživanje) i da su njihova potraživanja dospjela.

45. U svom pravnom shvaćanju izraženom u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Rev-3027/90 od 23. svibnja 1991., zauzeto je stajalište da je za valjano isticanje prigovora radi prijebom nužno jasno i određeno naznačiti koje se potraživanje stavlja u prijebom s utuženim potraživanjem te na nedvojben način istaknuti zahtjev za prijebom. U protivnom se ne može smatrati da je prigovor radi prijebom uopće istaknut, pa sud nije dužan ispitivati niti odlučivati o prijebom.

46. U konkretnom slučaju tuženik je prigovor radi prebijanja izjavio pravodobno u skladu s odredbom čl. 288.a st. 6. ZPP-a prema kojem stoji kako se isti može izjaviti do donošenja rješenja o zaključenju prethodnog postupka.

47. Ocjenjujući osnovanost istaknutog procesnog prigovora radi prebijanja, ovaj sud je utvrdio da su u konkretnom pravnom odnosu kumulativno ispunjene sve zakonske pretpostavke za građanskopravni i sudski prijeboj. Prvenstveno, ostvarena je pretpostavka uzajamnosti tražbina jer je tužiteljica, sukladno odredbama čl. 3., 5. i 129. ZN-a, u času ostaviteljeve smrti po sili zakona postala njegova sveopća pravna slijednica i stekla saldo na tekućem računu, čime je postala vjerovnik tuženika. Istovremeno, prema čl. 139. st. 1. i 3. ZN-a, tužiteljica kao nasljednica odgovara za ostaviteljeve dugove do visine vrijednosti naslijeđene imovine i to svojom vlastitom imovinom, što je u odnosu na dospjeli kreditni dug u iznosu od 1.496,91 EUR čini dužnikom tuženika. Budući da obje tražbine glase na novčani iznos izražen u EUR, u cijelosti je ispunjen i uvjet istovrsnosti tražbina propisan odredbom čl. 272. ZOO-a.

48. Nadalje, u pogledu dospelosti tražbina, utvrđeno je da su oba potraživanja dospjela prije isticanja prigovora u parnici. Tražbina tužiteljice dospjela je pravomoćnošću rješenja o nasljeđivanju, dok je dospelost protutražbine tuženika utvrđena iz pregleda obveza klijenta od 2. prosinca 2025., što među strankama tijekom postupka uopće nije bilo sporno. Knjigovodstvena kartica tužitelja nije javna isprava u smislu odredbe čl. 230. ZPP-a, već samo vjerodostojna isprava kako ju definira odredba čl. 31. st. 1. Ovršnog zakona (NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22, 6/24; dalje u tekstu: OZ) na temelju koje se može odrediti ovrha sukladno odredbi čl. 22. istog Zakona. Za slučaj osporavanja takve isprave, što je u konkretnom slučaju tužiteljica nije učinila, vjerodostojnost iste bio bi dužan sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP dokazati tuženik odgovarajućim ispravama na osnovu kojih su podaci u tu knjigovodstvenu karticu uneseni. Naime, sukladno članku 221. ZPP-a, činjenice koje stranke ne osporavaju nije potrebno dokazivati, a tužiteljica u tijeku parnice nije osporavala dospelost niti visinu dugovanja, već isključivo pravni osnov svoje odgovornosti (isticala je prigovor da se banka trebala naplatiti od osiguranja). Otklonom isplate od strane osiguratelja d.d. od 17. veljače 2025. potvrđeno je da predmetna tražbina nije ugašena niti se može namiriti iz police osiguranja, čime je otpala svaka zapreka za njezino isticanje u prijeboj.

49. Slijedom navedenog, a budući da su se u konkretnom slučaju ispunile pretpostavke za zakonski prijeboj (kompenzaciju) propisane odredbom čl. 195. ZOO-a budući da obje tražbine glase na novac, dospjele su i međusobne su, a tuženik je tijekom postupka postavio procesni prigovor radi prebijanja (kompenzatorni prigovor), sud je primjenom instituta compensatio per iudicem utvrdio postojanje obje tražbine (točke I. i II. izreke), izvršio njihov prijeboj do visine manje tražbine (točka III. izreke) te naložio tuženiku isplatu preostale razlike u iznosu od 361,36 EUR (točka IV. Izreke).

50. Sud posebno naglašava kako se prihvaćanjem procesnog prigovora radi prebijanja ne potvrđuje zakonitost ranijeg postupanja tuženika prilikom odbijanja isplate naslijeđenih sredstava. Pretpostavke za prijeboj nisu dovoljne da banka sama uskrati isplatu temeljem pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju, ali su dovoljne da sud u ovom postupku izvrši prijeboj na temelju istaknutog procesnog prigovora. Predmetna presuda predstavlja konstitutivnu sudsku odluku kojom se, nakon utvrđenja postojanja

objiju tražbina, provodi prijebom u skladu s odredbama ZPP-a i ZOO-a. Time se razlikuje jednostrano izvansudsko postupanje vjerovnika od sudskog prijeboma koji nastupa tek pravomoćnošću ove odluke.

51. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. ZOO-a prema kojoj dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate. Prema čl. 183. ZOO-a dužnik dolazi u zakašnjenje kad ne ispuni obvezu u roku određenom za ispunjenje, a ako rok za ispunjenje nije određen, dužnik dolazi u zakašnjenje kad ga vjerovnik pozove da ispuni obvezu, usmeno ili pisano, izvansudskom opomenom ili započinjanjem nekog postupka čiji je cilj da se postigne ispunjenje obveze. U konkretnom predmetu pravo na zakonsku zateznu kamatu na utvrđeni i dosuđeni iznos priznato je tužiteljici od 6. veljače 2025. (prvog dana nakon pravomoćnosti Rješenja o nasljeđivanju), odnosno od kada se tuženik nalazi u zakašnjenju s isplatom sredstava koja pripadaju tužiteljici, kako je to tužiteljica zatražila, a sve sukladno čl. 29. ZOO-a.

52. Kako je tražbina tuženika prestala prijebom u ovom postupku, tužiteljici ne pripadaju zatezne kamate na dio tražbine koji prebijen, već samo na preostali dosuđeni iznos od 361,36 EUR.

53. Nakon što je odlučeno o glavnoj stvari, valjalo je donijeti odluku o troškovima parničnog postupka.

54. Prilikom određivanja visine troškova uzeta je u obzir vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.858,27 EUR te Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23, 107/25; dalje u tekstu: Tarifa), prema kojoj vrijednost 1 boda iznosi 2,00 EUR (Tbr. 54. Tarife).

55. Odredbom čl. 154. st. 2. ZPP-a propisano je da, ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

56. Tužiteljici je utvrđeno postojanje tražbine u stopostotnom iznosu, no s obzirom na prihvaćeni prigovor radi prebijanja tuženika, njoj je u konačnici dosuđen iznos od 361,36 EUR. Imajući u vidu navedeno, sud je u ovom postupku utvrdio da je tužiteljica uspjela s 19,45% svog zahtjeva, dok je tuženik uspio s 80,55%. Kada se od postotka uspjeha stranke koja je u većem dijelu uspjela u postupku (tuženik) odbije postotak uspjeha stranke koja je uspjela u manjem dijelu (tužiteljica), preostaje postotak od 61,10 %. Obzirom na navedeno, tužiteljica je dužna tuženiku naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 61,10 %.

57. S obzirom na odredbe Tarife kao i postavljeni zahtjev za naknadom troškova postupka, tuženiku su, kao potrebni za svrhovito vođenje parnice, priznati troškovi po osnovi odvjetničkog zastupanja i to za sastav odgovora na tužbu (Tbr. 8/1. Tarife) u iznosu od 200,00 EUR, zastupanje na ročištu od 12. ožujka 2026. (Tbr 9/1 Tarife) u iznosu od 200,00 EUR, sastav podneska od 19. ožujka 2026. (Tbr 8/1 Tarife) u iznosu od 200,00 EUR, zastupanje na ročištu od 28. svibnja 2026. (Tbr 9/1 Tarife) u iznosu od 200,00 EUR, sve zajedno uvećano za PDV (Tbr. 46. Tarife) u iznosu od 200,00 EUR, odnosno sveukupno 1.000,00 EUR.

58. Kada se navedeni iznos obračuna obzirom na postotak uspjeha tuženika koji je preostao nakon međusobnog obračuna uspjeha stranaka u postupku od 61,10 % proizlazi da je tužiteljica dužna tuženiku na ime troškova ovog parničnog postupka naknaditi iznos od 611,00 EUR.

59. Odluka o zateznoj kamati na trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a.

60. Tuženiku nije priznat trošak pristojbe na presudu u iznosu od 66,36 EUR budući da tuženik nije dužan platiti navedenu pristojbu, te mu taj trošak nije niti nastao, slijedom čega mu taj trošak sukladno Zakonu o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23; dalje u tekstu: ZSP) ne pripada.

61. Tuženiku nije niti priznat trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 33,18 EUR u smislu odredbe čl. 4. st. 2. ZSP-a kojom je propisano da obveza plaćanja pristojbe na odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka za svaku stranku razmjernu uspjehu u parnici.

62. Slijedom iznijetog, odlučeno kao u izreci ove odluke.

U Čakovcu, 9. srpnja 2026.

Sutkinja:
Valentina Varga Gombar

Sudski savjetnik:
Emanuel Melnjak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovome sudu u tri primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-88869**

Kontrolni broj: **0a281-93ad8-48263**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.